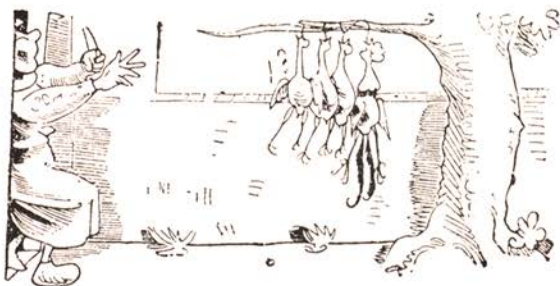

Чу крѣкотъ баба Търкаланка,
И бързо, катъ добра ступанка,
Затича въ малката градина.
Но грозна тя видѣ картина,

И клетви да изпраца зина:
— О, мои кокошки качулати,
О, герезъ пѣтлю крачулати,
О мои надежди мри злати,
На що сте жертва вий станали?
Какъ баба ще да ви прѣжали?!..

Каква ли полза и награда
Човѣкъ да плаче и да страда?...
Плачѣтъ изгубено не връща.
И баба сълзитѣ прѣгльща,
И мисълѣта я утѣшава —

